

Donkere nacht

S.K. Vaughn

Donkere nacht

Een vernield ruimteschip. Een duister complot.
Een enkele overlevende. Kan May de aarde
bereiken voor het te laat is?

ISBN 978-90-225-8452-1
ISBN 978-94-023-1189-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Across the Void*
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Getty Images, Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 S.K. Vaughn
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

April 2045 – Bournemouth, Engeland

‘Niet zo ver!’

Eve stond in het wegstervende zomerlicht aan de rand van een zwemvijver. De zorgrimpels in haar jonge gezicht had ze te danken aan haar dochtertje May van tien, een echte waaghals, die in het groene water rond plonsde, met haar favoriete citroengele badmuts en bijpassende duikbril op. Toen ze de bezorgde blik van haar moeder zag glimlachte ze, want daarmee werd bevestigd dat ze echt iets gevaarlijks aan het doen was. Eve was geen overdreven bezorgde moeder, maar ze zag niet in wat er leuk aan was om de troebele vijver over de hele lengte onder water over te zwemmen, en het leek haar ook niet slim.

Ze hield Mays handdoek omhoog. ‘Het is tijd om iets te eten, dus kom alsjeblieft uit die modder en...’

‘Ik zwem naar de overkant, kom jij ook!’ riep May, en ze dook onder. ‘Verdomme,’ zei Eve.

May genoot onder water van het geluid van de gedempte geërgerde stem van haar moeder en voelde zich daardoor nog meer aangespoord om te laten zien dat ze het kon. Ze trapte energiek met haar benen, dacht een heel eind gezwommen te hebben en kwam toen boven om stiekem even te kijken hoe ver ze al was. Ze zag teleurgesteld dat ze pas een derde had afgelegd. Ze was nu al bekaf en het vijverwater was zo koud dat haar ademhaling langzamer werd en haar spieren verstijfden. Om het allemaal nog erger te maken begon Eve toen ze even boven water kwam meteen boos te roepen dat ze

ogenblikkelijk moest luisteren en uit de vijver moest komen omdat ze anders zou verdrinken.

Verdrinken.

May kon al van jongs af aan heel goed zwemmen; ze had talent en was sterk voor haar leeftijd. Het idee dat ze zou doodgaan in een wereld waarin ze zich zo thuis en zelfverzekerd voelde, misschien nog wel meer dan op het droge, had haar echt onzin geleken... tot die dag in de vijver. Met elke slag voelden haar armen en benen zwaarder en haar longen brandden. Toen ze even boven was gekomen had ze snel een hap lucht genomen, maar de verlichting die dat gaf was snel weggeëbd. Ergens in haar achterhoofd hoorde ze nu dan toch de waarschuwendende woorden van haar moeder, over hoe gevaarlijk het was om in de tuinvijvers te zwemmen. Het water was altijd koud, zelfs in de zomer, en de zon warmde maar een paar centimeter onder het troebele, niet-reflecterende oppervlak op.

Maar ik ben bijzonder, dacht ze kordaat. Ik ben heel speciaal.

Haar innerlijke cheerleader had haar eerder goed weten te motiveren, maar nu klonken die woorden alleen maar hol in haar pijnlijk koude oortjes. Ze zette haar trots overboord en kwam weer boven om adem te halen, maar zag dat ze nog steeds een derde moest afleggen om aan de overkant te komen – een afstand die haar net zo onmetelijk leek als het Kanaal. Ze nam een hap lucht en probeerde watertrappelend op adem te komen, maar de vermoeidheid die ze voelde verspreidde een verdoofd gevoel door haar hele lichaam.

Mays armen en benen trilden en wisten haar met hun laatste beetje kracht nog net met haar mond boven water te houden. Ze voelde een wezenloze woede jegens zichzelf, omdat ze zo stom was geweest niet naar haar moeder te luisteren toen die haar had gewaarschuwd. Ze probeerde Eve nog één keer aan te kijken, in de hoop dat ze zou begrijpen dat haar stille roep om hulp eigenlijk een harde schreeuw was, waarvoor haar bibberende borst geen lucht meer had. Ze zag alleen nog maar de loodgrijze lucht, met daarachter een saai, spottend landschap, en toen zonk ze als een baksteen. Het enige wat haar nog lukte was haar laatste adem inhouden, maar ze merkte dat ze ook dat niet lang volhield. Haar lichaam voelde blauw van de vrieskou, zoals wanneer je je hand in de sneeuw steekt, en de duisternis van het met planten begroeide diepe water omsloot haar.

Opeens voelde ze een heel scherpe pijn in haar borst en hoorde ze een dwingende stem roepen, die haar van de afgrond wegtrok. ‘Ademhalen!’

25 december 2067, ruimteveer de Hawking II,
voor *deep space*-onderzoek

In de spookachtige stilte van een quarantainecapsule op de intensive care hing Mays naakte lichaam boven de koelingsgel. Ze lag aan de beademing en was op elk denkbaar reanimatieapparaat aangesloten. Een tsjilpend koor van robotgeluiden was haar enige levensteken. De capsule, een ronde cocon met een melkwitte ondoorzichtige wand, pulseerde zachtjes, gelijk met haar oppervlakkige ademhaling. Afgezien van de zwakjes flakkerende oranje noodverlichting was de gloed van de capsule de enige noemenswaardige lichtbron in de donkere ziekenboeg. In de omlijsting van het beslagen observatieruitje wekte haar uitgemergelde gezicht de indruk dat ze dood was.

Sensoren registreerden onder een amper waarneembare trilling van haar wimpers de *rapid eye movement* – het eerste teken van bewustzijn. De capsule reageerde; de witte wand kreeg een blos, verhoogde geleidelijk de temperatuur en diende ondertussen neurostimulatie toe. Het enige wat May met haar verdoofde zintuigen kon waarnemen waren vage lichtflitsen en in de verte gedempte geluiden. Terwijl een heel melkwegstelsel aan neuronen door haar trage brein knalde, klauwde ze zwakjes met haar vingers in het luchtledige. Onder een dun laagje zweet liep haar huid rood aan. Elk bot in haar lichaam gonsde gekweld en ze had het gevoel dat haar bloed kokend door haar aderen stroomde.

Hoewel haar levensfuncties zich razendsnel herstelden, had May grote moeite om helder na te denken vanwege de ogenschijnlijk on-

doordringbare mentale mist. Ze moest echt een zetje krijgen, anders liep ze het risico door de beademingsbuis de verstikkingsdood te sterven, want het systeem van de capsule dat de levensfuncties in stand moest houden liep op zijn eind. Dat ging vergezeld van een riedel kerstmuziek die door de intercom van het ruimtevaartuig schalde, gevolgd door een feestelijk ingeblikte begroeting in verschillende talen. Op de snerpande klanken van een kinderkoor dat 'Stille nacht' zong gaven Mays verzwakte nieren alle epinefrine af die ze konden missen. Het effect was vergelijkbaar met een auto die nadat hij weken bij temperaturen onder nul stil heeft gestaan met behulp van een startkabel wordt gestart. Meteen daarna sloeg haar autonome zenuwstelsel aan, dat haar spieren aanzette tot hevig rillen, zodat ze vanbinnen warm werd. Haar bewustzijn kwam met horten en stoten op gang, het koor zong schrill zijn hoogste noot en May opende haar ogen.

3

‘Patiënt ademt weer zelfstandig. Quarantainecapsule deactiveren.’

De kalme vrouwenstem van de AI van het ruimteveer klonk boven de wegstervende geluiden uit van de apparaten die stilvielen. De kunstmatige beademing kwam met een vermoeide zucht tot stilstand. De bovenkant van de capsule schoof open en de condens stroomde van de binnenkant van de wand op de grond. May was volkomen gedesoriënteerd, niet in staat haar zicht scherp te stellen, en kon haar verzwakte armen en benen amper bewegen. Ze raakte in paniek. Haar gegil bleef gevangenzitten in de slangen van de beademing en de voeding, met als gevolg dat ze hevig moest kokhalzen. Ze greep er met langzaam ontdooiende vingers naar en terwijl ze de slangen eruit trok probeerde ze zich uit alle macht te verzetten tegen zowel de neiging om te hoesten als om te braken.

Toen ze er eindelijk uit waren zakte ze weg in de koelingsgel, die warm en stroperig was geworden. Hij kroop over haar borst, liep om haar hals en dreigde haar te verstikken. Een elektrische schok van paniek joeg pijnlijke spasmes in golven door haar spieren en zette haar huid met speldenprikken in brand. De stinkende gel glibberde omhoog naar haar kin, en May draaide zich met een ruk op haar zij. De capsule wiebelde mee en viel om. Toen hij de vloer raakte werd zij er met geweld uit geslingerd; ze gleed spartelend weg en de infuusnaalden werden uit haar arm gerukt. Ze rolde tegen iets aan wat als een muur voelde en bleef daar in foetushouding liggen, terwijl ze waterig braaksel met spoortjes bloed erin opgaf.

Mays hoofd was een kapotte bijenkorf, waarin het ritselde van de vragen. Ze kon niet thuisbrengen wat ze hier in het donker met haar min of meer wazige gezichtsvermogen zag. Ze wist dat ze in het ziekenhuis lag, maar waar? Ze kon zich niet herinneren dat ze in het ziekenhuis was opgenomen of zelfs maar dat ze ziek was. Maar ze voelde zich wel heel ziek, alsof ze doodging misschien wel. Paniek overspoelde haar, hield haar klem en benam haar de adem. Ze wilde slapen; de dood fluisterde dat ze gewoon haar ogen dicht moest doen en het leven moest loslaten. Het was onweerstaanbaar verleidelijk, maar op de een of andere manier wist ze dat dit haar einde zou betekenen. Dat voelde ze. Het vertrek draaide zo erg rond dat ze er miselijk van werd, en ze tastte blindelings naar iets van houvast. Met het onhandige gespartel van een baby begon ze te kruipen.

De plank langs de muur was zo dichtbij dat ze hem bijna kon aanraken, dus concentreerde May zich daarop. Ze klauwde over de grond en verschoof haar rubberen voeten. Haar knokkels kwamen tegen een van de koele metalen voorraadkasten aan, en een zwak golfje opluchting gaf haar het zelfvertrouwen om door te zetten. Ze werkte zich eerst op één elleboog omhoog, toen op twee, gooide haar laatste beetje kracht in de strijd en zat toen toch op handen en knieën, waarbij haar zwakke, trillende spieren haar lichaam maar net overeind wisten te houden. Ze had geen idee wat ze nu verder moest doen, dus wachtte ze in die houding tot er een gedachte in haar opkwam die de doorslag gaf.

Water.

Haar tong was zo droog dat hij de hele tijd tegen haar verhemelte bleef plakken, dat nog steeds naar bloed smaakte. *Uitdroging.* Zo heette datgene wat zij nu voelde. Ze had het al eens eerder ergens gevoeld, meerdere keren. *Lage bloeddruk.* Daar kwamen de duizeligheid en de zwakte door.

Bewegen.

Haar geest schudde de spinnenwebben van zich af en bracht de wereld in soft focus terug. Op het werkblad naast haar stond medische onderzoeksapparatuur, met een meter boven de grond een wasbak. De gedachte dat ze kon gaan staan sloeg nergens op, maar toch stak ze haar arm uit, greep de rand van het werkblad vast en hees zich omhoog, tot ze op één knie zat. Het leek wel alsof er in al haar gewrichten en spieren hete messen werden gestoken, en ze kreunde. Door de

kracht van haar benen naar haar armen te verplaatsen, en weer terug, zodat ze om de beurt liet uitrusten, lukte het haar op haar hurken te gaan zitten. Uit deze kleine overwinning putte ze het zelfvertrouwen om door te gaan. Ze hees zich zo ver omhoog dat ze haar andere hand in de wasbak kon slingeren en de kraan kon vastgrijpen. Ze duwde uit alle macht met haar benen en trok met haar armen, tot ze kon staan.

May keek in de metalen wasbak en glimlachte trots. Haar lippen sprongen en begonnen te bloeden, maar dat interesseerde haar niet, want toen ze haar handen boven de kraan hield druppelde er water uit. Ze boog zich voorover en liet het over haar mond stromen, waarbij ze elke druppel die ze maar wist op te vangen doorslikte. Dat was zo heerlijk dat ze wel had kunnen huilen, als ze daar tenminste de tranen voor had gehad. Na nog een paar grote slokken kreeg ze door het water haar overlevingsdrift terug. Haar zicht werd veel helderder, en haar hoofd ook. In de muur naast de wasbak zat een houder met daarin een noodzaklamp. Ze trok hem eruit, knipte het zwak flakkerende licht aan en nam behoedzaam haar omgeving op.

Wat was hier in vredesnaam gebeurd?

De ziekenboeg lag volkomen overhoop, alles was bezaaid met de inhoud van laden, kastjes en verzegelde kluizen, die door wanhopige handen uit hun ombouw waren gerukt, leek het wel. *Wanhopig, maar waarom?* Brancards waren gesloopt en zaten onder de vlekken. Het leek wel de triageruimte in een oorlogsgebied, vond May. *Hoe weet ik hoe die eruitziet?* Ze probeerde oorzakelijke verbanden te leggen, maar de enorme gaten in haar geheugen en begripsvermogen veroorzaakten een opvlammende angst die ze koste wat kost wilde vermijden. Ze hield zichzelf voor dat eerst haar lichaam weer enigszins normaal moest functioneren en dat pas daarna haar geest aan de beurt was.

‘Maak het niet te moeilijk.’

Haar fluisterstem klonk hees en vreemd, maar ze was niettemin blij hem te horen. En ze was het met die gedachte eens. *Maak het niet te moeilijk.* Ze griste een ziekenhuishemd van de vloer, trok dat over haar hoofd heen aan en genoot van de warmte die het onmiddellijk bood. Het water was een godsgeschenk geweest, maar de zwakte en de doffe hoofdpijn van de uitdroging begonnen weer op te spelen. De

lichtstraal van de zaklamp streek langs een kast met infuuszakken achter het glas. Die had ze nodig. Een enorm infuus met vocht om het beetje wat er van haar over was op krachten te brengen. Slechts tien stappen van haar verwijderd. Ze schuifde voetje voor voetje opzij en hield daarbij het werkblad stevig vast, zodat ze niet over alle troep zou struikelen.

Toen ze bij de kast aankwam, bleek die op slot te zitten. Ze kon wel proberen om zich een toegangscode te herinneren, maar dat was zo'n marteling dat ze er niet eens aan begon. Ze keek om zich heen of er ergens iets lag waarmee ze het glas kon inslaan, hoewel ze zeker wist dat het kogelvrij glas was, en zag toen naast het toetsenpaneel een scanner in de vorm van een hand liggen. Ze legde haar hand er plat op. Naast de handscanner begon een schermje te flakkeren. Toen verscheen de tekst:

BEVELVOERDER MARYAM KNOX, RUIMTEVEER STEPHEN HAWKING II

'Hallo, bevelvoerder Knox,' zei de AI opgewekt.

'Wat?' zei May geschrokken.

'Hallo, bevelvoerder Knox.'

'Ik... Ik ben net wakker en... Hoe noemde u mij nou net?'

'Bevelvoerder Knox.'

'Bevelvoerder?'

'Ik begrijp de vraag niet.'

De angst die May had voelen sluimeren sloeg nu om in regelrechte paniek. 'Het spijt me. Ik kan het me niet... herinneren. Mijn geheugen. Ik denk dat ik heel erg ziek ben geweest. Ik ben zwak en heb vocht nodig... en voedsel. Wilt u mij alstublieft helpen?'

'Natuurlijk. Wat voor ziekte hebt u? Momenteel heb ik geen toegang tot het netwerk van het ruimteveer en kan ik niet in uw medische dossier kijken.'

'Weet ik veel,' zei May bits, wat pijn deed aan haar gevoelige stembanden.

'Pardon, het was niet mijn bedoeling u kwaad te maken. Achter u staat een snel scanapparaat. Daarmee kan ik u helpen beoordelen wat u mankeert.'

May draaide zich om en trok het karretje met het scanapparaat naar zich toe.

‘Adem uit in de slang en leg uw vinger op het kussentje voor het bloedonderzoek.’

May ademde in de slang en kreeg een hoestbui. Het kussentje prikte in haar gevoelige vinger, en ze gaf een gillette van de pijn.

‘Ik bespeur geen bekende ziektekiemen,’ meldde de AI. ‘U bent echter wel ernstig uitgedroogd en ondervoed, en uw longfuncties zijn ver beneden het normale peil.’

‘Knap hoor,’ zei May sarcastisch.

‘Dank u wel. We beginnen onmiddellijk met de intraveneuze behandeling.’

Op aanwijzing van de AI haalde May een zak met vitaminerijke elektrolytenvloeistof en steriel materiaal uit de kast, samen met twee gevulde injectiespuiten met adrenaline. Deze voorwerpen bracht ze langzaam over naar een lege brancard, en de AI gaf haar opdracht om eerst de injecties met adrenaline toe te dienen en daarna te gaan liggen, zodat ze het infuus kon aansluiten. Ze schoof de mouw van haar ziekenhuishemd omhoog en zocht tussen de blauwe plekken en prikgaatjes naar een goede ader. Haar armen waren bezaaid met vreemde rode vlekken, die ze ook op haar rug en benen aantrof. Op sommige zat een korstje. Misschien dat die iets met haar ziekte te maken hadden? Ze had hoofdpijn.

‘Bevelvoerder Knox, brengt u nu alstublieft de infuusnaald in.’

‘Jezus, rustig aan, zeg. Ik ben al bezig.’

May kreunde, vond een ader op haar bovenbeen die nog niet beurs geprikt was en stak daar langzaam en voorzichtig de infuusnaald in. Het voelde alsof ze aan een gloeiendheet haardijzer werd gesprietst. Toen begon het infuus sneller te druppelen en was de golf energie die door haar heen sloeg zo verkwikkend dat ze eindelijk in staat was er een paar vreugdetranen uit te persen. Dat ze vervolgens het beademingsmasker kon opzetten en een diepe teug van het zuurstofrijke luchtmengsel kon nemen was de kers op de taart. Ze voelde zich ogenblikkelijk sterker en alerter.

‘Ik geef u een licht slaapmiddel,’ zei de AI op geruststellende toon.

May schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik... ben bang dat ik dan niet meer wakker word. En ik moet weten wat er...’ Ze gaapte en ging liggen, want ze was buiten adem.

‘Het is van cruciaal belang dat u uw lichaam rust gunt. Ik zal uw levensfuncties goed in de gaten houden en u met een stimulerend

middel wakker maken, mocht er iets aan de hand zijn. Bovendien voorkomt de adrenaline die u zichzelf hebt toegediend dat u in een diepe slaap valt. Zijn uw angsten daarmee weggenomen?’

‘Ja, dank u wel,’ zei May schoorvoetend.

Ze had geen enkele reden om de AI te vertrouwen. Voor hetzelfde geld was die de reden van de ramp, wat die ook geweest mocht zijn, die het ruimteschip had getroffen. Misschien was het helemaal niet zo’n licht slaapmiddel. *Maar als de AI je dood wil hebben, was je nooit uit de intensivencarecapsule gekomen. De AI merkte je pas op toen je wakker was geworden.*

May sloot haar innerlijke dialoog af en schreef het maar op het conto van paranoia, te wijten aan de ziekte die haar de das om had gedaan – wat voor ziekte dat ook mocht zijn. Natuurlijk voelde ze zich kwetsbaar. Maar als de AI niet te vertrouwen was, was ze sowieso gesjochten. En ze kon zich niet herinneren dat ze voor dit allemaal gebeurde problemen met de AI had gehad. Voor wat allemaal gebeurde? Hoe was het toen geweest? Ze hoopte vurig dat ze als ze wakker werd zou inzien dat dit alleen maar een nachtmerrie was. Dan kon ze er met haar bemanning grapjes over maken. Ze zouden er hartelijk om lachen.

Haar bemanningsleden! Ze sloot haar ogen en concentreerde zich. Ze zag een paar gezichten voor zich. Wazig, maar soms werd er een deel scherp en kreeg ze ook een gedeeltelijke naam door. Langzaam vielen de stukjes van een herinnering aan hen op hun plaats. Ze waren bij elkaar en keken ergens naar. Ze spraken en hun monden bewogen snel, maar May begreep niet wat ze zeiden. Ogen werden bezorgd, en misschien zelfs angstig, toegeknepen. Het tafereel werd heel even wat duidelijker. De bemanningsleden keken op May neer. Handen betastten haar en voelden in haar hals of ze nog een hartslag had. Een man kwam dichterbij en luisterde naar haar ademhaling. Jon? Ademde ze dan niet meer? Ze riepen: ‘Bevelvoerder Knox,’ klaptten vlak voor haar gezicht in hun handen en schenen met een lampje in haar ogen. Ze probeerden me weer tot leven te wekken.

4

‘Bevelvoerder Knox?’ ging de AI verder.

May schrok weer wakker in de ziekenboeg. Het tafereel uit haar droom ijde na. *Ik ging dood. Mijn bemanningsleden probeerden me tot leven te wekken. Mijn bemanningsleden.* Ze probeerde de herinnering aan hun gezichten vast te houden, maar ze ontglipten haar steeds. *Ik ging dood.*

‘Hoe hebt u geslapen?’ ging de AI verder.

‘Wat? Prima.’

‘Voelt u zich beter?’

‘Ja, iets. Sterker.’

‘Dat doet me deugd. Haalt u de infuusnaald eruit en stop die in de juiste afvalbak.’

May trok langzaam de naald uit haar dunne, gevoelige huid en voelde zich sterk genoeg om ermee naar de bak voor medisch afval te lopen. Over de intercom klonk ‘Stille nacht’ – een of andere populaire falsetversie in meerdere talen, gezongen, zo stelde zij zich voor, door een koor van eunuchen in rode coltrui. Maar het was niet stil en al helemaal niet heilig.

‘Zou u alstublieft die rotmuziek uit willen zetten?’

‘Ja.’

Toen de muziek ophield kon May iets helderder nadenken, maar er dienden zich alleen maar nog meer vragen aan die om haar aandacht vroegen. Ze deed haar best om zich van de spinnenwebben te ontdoen. *Ik ben bevelvoerder Maryam Knox. Ruimteveer de Hawking II. Van de NASA.* Waar was het controlecentrum? Waarom hielpen ze niet? Hoe hadden ze dit kunnen laten gebeuren?

Wat was dit eigenlijk? Ze probeerde zich te herinneren wat er gebeurd was, maar haar geheugen was net een televisie waarvan het signaal steeds even door de sneeuw heen doorkwam. Willekeurige fragmenten dansten plagerig op het puntje van haar tong, waar ze er net niet bij kon.

‘Ik ging dood...’

‘Wilt u dat alstublieft herhalen?’ zei de AI.

‘Ik probeer het me te herinneren. Maar mijn hoofd... Alles is wazig.’

‘Hebt u last van geheugenverlies?’

‘Ik zie wel stukjes, fragmenten van dingen en gezichten. Maar het sluit niet op elkaar aan. Ik kan het me niet herinneren. Jezus, wat is er met me gebeurd?’

‘Hebt u nog wel langetermijnherinneringen, zoals waar u geboren bent, hoe uw ouders heten en op welke school u hebt gezeten?’

May zocht in het verleden en merkte dat dat verfrissend toegankelijk was. Ze wilde zo veel mogelijk dingen ophalen, uit angst dat ze ze misschien zou vergeten.

‘Ik ben geboren in Engeland. Geboorteplaats Bournemouth. Mijn vader en moeder zijn Wesley en... Eve. Allebei piloot, inmiddels overleden. Mijn vader is overleden toen ik heel jong was. Hij zat bij de Royal Marine. Gesneuveld. Ik herinner me foto’s van hem in uniform... met mij als baby in zijn armen... zijn felblauwe ogen en hoogblonde haar, achterovergekamd... Hij zag er altijd uit om door een ringetje te halen. Mijn moeder heeft me grootgebracht. Zij was RAF-piloot. De enige zwarte vrouw van haar lichte die het tot commandant van een luchtgevechtseenheid heeft geschopt. Heel streng. Meer een drilmeester dan een moeder. Maar ze heeft me wel leren vliegen... Ik heb geen broers of zussen. Ik heb op de Duke of York Academy gezeten. Op het Royal Air Force College in Cranwell. Officiersopleiding. Daarna de opleiding voor testpiloot, voor ruimtevaarder. Ik ben getrouwd met dokter Stephen Knox...’

May zweeg abrupt. Toen ze Stephens naam noemde, voelde ze een steek van verdriet, maar ze had geen idee waarom. Op dat moment beseftte ze dat er iets met hun huwelijk was, dat er iets niet in de haak was, iets wat zich als een rusteloze geest ophield in de schaduw. Ze kon zich er amper toe zetten het onder ogen te zien, laat staan dat ze er tegen de AI iets over durfde te zeggen.

‘Dat voelt allemaal heel concreet,’ ging ze verder. ‘Alsof het gisteren is gebeurd.’

‘En uw opleiding en taken als bevelvoerder?’ vroeg de AI.

‘Toen ik net wakker was, was dat een beetje wazig, maar nu voelt het meeste heel toegankelijk, net als bij intuïtie of je spiergeheugen.’

‘Herinnert u zich dat u ziek geworden bent of dat u beademd werd?’

‘Nee, dat is het ’m nou net. Daar herinner ik me niets van. En andere, meer recente herinneringen zijn onregelmatiger, veel meer gefragmenteerd.’

‘Zonder een volledig neurologisch onderzoek kan ik geen officiële diagnose stellen, maar afgaand op het feit dat u de meeste moeite hebt met het kortetermijngeheugen, versus het langetermijngeheugen, zou er bij u sprake kunnen zijn van retrograde amnesie. Dat is een vorm van geheugenverlies.’

‘Geheugenverlies?’ zei May op minachtende toon. ‘Ik dacht dat dat alleen in B-films voorkwam.’

‘Je ziet het vrij vaak bij mensen die bij een ongeval hersenletsel hebben opgelopen, bij mensen met hersenvliesontsteking en bij blootstelling aan hoge doses narcose of kalmeringsmiddelen...’

‘In mijn geval zouden het al die dingen kunnen zijn,’ jammerde May. ‘Kan het nog overgaan?’

‘Ik kan geen voorspellingsmodellen voor herstel vinden. Het schijnt dat dat per geval wordt beoordeeld.’

‘Is er een behandeling? Zijn er medicijnen voor?’

‘Nee, patiënten met retrograde amnesie worden meestal behandeld met bezigheidstherapie en psychotherapie, die erop gericht zijn het geheugen in de loop der tijd te stimuleren.’

‘In de loop der tijd,’ zei May haar na.

‘Inderdaad. Afhankelijk van de patiënt kan het genezingsproces wel...’

‘Ik geloof dat ik voorlopig wel genoeg weet, dank u.’

‘Graag gedaan.’

May dacht aan de missie. Hoe verder ze terugging in de tijd, hoe helderder het werd. Ze herinnerde zich de lancering en een groot deel van de reis naar... Europa. Maar daarna viel alles in losse delen uit elkaar – dat ze de dampkring bereikten, de expeditie naar de planeet. Op de terugreis, toen ze op de een of andere manier ziek was geworden, werden de delen kleiner en werd de samenhang steeds geringer.

‘Wilt u dat ik nog wat tests doe om vast te stellen wat er aan de hand is?’

‘Nu even niet,’ zei May kribbig. Haar hoofd voelde van rubber en haar maag gromde boos. ‘Ik ben duizelig en ik rammel van de honger, ik heb hoofdpijn en sta op het punt om in tranen uit te barsten. En ik háát huilen.’

‘Het kan zijn dat uw bloedsuikerspiegel te laag is. In het vak naast de infuuszakken zitten glucosetabletten.’

May propte zo veel mogelijk tabletten in haar mond. Ze waren miselijkmakend zoet maar losten snel op, en daarna voelde ze zich wat scherper. De hoofdpijn werd er ook minder door en veranderde in een dof gebonk ergens ver weg.

‘Dat is beter, bedankt. Nu naar de pantry.’

Ze bedacht dat ze niet wist hoe ze bij de pantry moest komen. ‘Eh... kunt u me daarheen brengen?’

‘Leg uw hand op het scherm in de wand en log in op het commandosysteem. Ik zorg dat de route op de plattegrond van het ruimteschip oplicht.’

May legde haar hand tegen de wand. Het brede scherm kwam in kleurige flarden tot leven en daar verscheen het NASA-logo, gevolgd door een dossierfoto van May in ruimtevaartpak, met haar naam en rang erbij. De foto benam haar de adem. De vrouw die ze daarop zag was gelukkig en gezond en had een stralende bruine huid. Haar mond krulde licht in de aanzet tot een ironische grijns die terugkwam in haar stralende ogen, die beslag legden op alles wat ze waarnamen, als iemand op een schilderij aan wiens blik je niet kunt ontsnappen. Ze bekeek haar weerspiegeling in het scherm eens goed, om zeker te weten dat ze naar dezelfde persoon keek. Er was zeker sprake van gelijkenis, al was die pijnlijk vaag. Alles aan haar zag er nu ziek uit. Haar ooit zorgvuldig geknipte korte haar, met subtiele goudkleurige highlights aan de punten van haar krullen, was nu dof en zat vol klitten, en haar huid was wasbleek geworden. Ze hilde bittere tranen van verdriet om wie ze vroeger was geweest – niet alleen om hoe ze eruit had gezien, maar ook om wat ze had geweten en om wie ze was geweest.

‘Gaat het?’ vroeg de AI.

May kon geen antwoord geven. Elk woord veranderde in een brok in haar keel. Ze móést iets doen, het maakte niet uit wat, om haar afzichtelijke voorkomen te verbeteren. Ze trok de voorraadkast voor

het personeel open en verruilde haar smerige ziekenhuishemd voor een schoon operatiepak. Korte laarsjes verwarmden haar ijskoude voeten. Nadat ze een paar pakjes nutrigel had leeggedronken boende ze haar gezicht schoon met zeep en warm water. Haar haar was zo erg geklit dat er geen redden aan was. Er zat niets anders op dan het met een operatieschaar helemaal af te knippen, zodat ze alleen wat stoppels overhield. Toen ze daarmee klaar was keek ze in de spiegel. Er zat weer wat kleur op haar huid en haar ogen stonden iets helderder.

Zo, nu zie je eruit als een echt lijk, dacht ze, waarna ze een glimlachje wist te produceren.

5

Koud als het graf, dacht May toen ze op weg naar de pantry de gang in liep. Dit was de eerste keer dat ze zich buiten de ziekenboeg begaf, en het ruimteveer zag er totaal anders uit dan het veer waarmee ze maanden geleden triomfantelijk van het ruimtestation was weggevo- gen. Alom heerste duisternis, op de vage flakkering van een paar zwakke her en der verspreide noodlichten na. De felle witte straal van Mays zaklamp verlichtte een smal pad over de metalen vloer, maar drong niet verder in de duisternis door. Afgezien van het zachte ge- ronk van motoren was de stilte net zo alomvattend als de duisternis. Voor zo'n groot ruimteschip was de onwaarschijnlijke leegte intens verontrustend, en die wierp een kille, doordringende schaduw over alle lichtstraaltjes van hoop.

‘Het is donker in het schip,’ zei ze. ‘Ik zie nergens bemanningsle- den... Ik zie trouwens geen hand voor ogen.’

Was dit dan de som van haar prestaties? Een mooie verschijnings- vorm van alle kracht en goede bedoelingen van de mensheid, versto- ten, in vrije val, zonder de hoop ooit de bodem te raken. *Hoe heb ik dit kunnen laten gebeuren? Hoe heeft alles zo mis kunnen gaan?*

‘Kan er verdomme niet meer licht aan?’ vroeg May aan de AI.

Geen reactie.

‘Hallo? Het lijkt hier wel een grot. Ik zie geen hand voor ogen.’

Nog steeds geen reactie.

Ze liep boos terug naar de ziekenboeg. ‘Waarom reageert u niet?’ vroeg ze de AI.

‘Sorry, ik kon u niet horen.’

‘Kunt u mij in de gang niet horen?’

‘Inderdaad, bevelvoerder Knox. Mijn processor schijnt niet meer op het netwerk van het ruimteschip te zijn aangesloten. Ik kan u alleen maar zien en horen in de ruimtes met een commandosysteem waar u op hebt ingelogd, zoals hier.’

‘Dus u bent zich er niet van bewust dat het licht in het ruimteschip is uitgevallen en dat de bemanning nergens te bekennen is?’

‘Nee. Ik ontvang geen datafeeds van elders uit het ruimteschip. Hebt u enig idee wat er aan de hand is, bevelvoerder Knox?’

De vraag klonk vreemd kinderlijk, en May bedacht dat de AI eens door dezelfde oorzaak beschadigd kon zijn als waardoor de interne stroomvoorziening was uitgevallen.

‘Dat wilde ik net aan u vragen. Voor zover ik het kan beoordelen functioneert de interne stroomvoorziening totaal niet.’

‘Dat is heel verontrustend.’

‘Ik vind het nog veel verontrustender dat u dat niet eens doorhad. Of nog verontrustender: dat ik sinds ik wakker ben nog geen enkel ander mens in het ruimteschip gezien of gehoord heb.’

May begon door te krijgen hoe wazig ze was geweest toen ze weer tot leven was gewekt. Ze was er nog niet helemaal bovenop, maar had wel in grote lijnen door wat er aan de hand was.

‘In het protocol staat dat er verplicht vierentwintig uur per dag personeel aanwezig moet zijn.’

Weer die kinderlijke naïviteit. De AI wist nog minder dan May zelf.

‘Ik denk dat het protocol inmiddels een gepasseerd station is,’ zei ze gekscherend. ‘Maar weet u wel wannéér u het contact met de rest van het ruimteschip bent verloren?’

‘Dat kan ik niet vaststellen, aangezien ik geen toegang heb tot de klok van het ruimteschip.’

‘Maar herinnert u zich dan tenminste wel dát u het contact bent kwijtgeraakt?’

‘Ik kan geen data omtrent die gebeurtenis vinden.’

‘Nou, dat is lekker dan,’ zei May.

‘Ik begrijp het niet.’

‘Ik ook niet. Maar aangezien het ernaar uitziet dat we allebei aan geheugenverlies lijden, heb ik echt geen flauw idee wat ik nu verder moet doen.’

‘Misschien kunt u mij opnieuw activeren.’

‘Hoe dan? Dat is techniek en dat is niet mijn vak. Ik ben daar zelfs nog nooit binnen geweest.’

‘Als u naar de cleanroom gaat waar mijn processor staat, zal ik u helpen vaststellen wat het probleem is. Als het te herstellen is, loop ik de onderhoudsprocedure met u door.’

‘Als het te herstellen is?’

‘Mijn processors zijn gedeeltelijk gemaakt van organisch materiaal dat in een streng gecontroleerde omgeving wordt bewaard. Stroomuitval die een verandering van die omgeving tot gevolg heeft, hoe klein ook, kan catastrofale gevolgen hebben. Aangezien ik niet in verbinding met de cleanroom sta, ben ik niet in staat...’

‘Ik snap het,’ zei May kortaf. ‘Dus het eten zal nog even moeten wachten. Stuur me alstublieft een nieuwe plattegrond met daarop hoe ik naar de cleanroom kom.’

‘Ik verstuur hem nu.’

May propte zo veel mogelijk zaklampen, pakjes nutrigel en waterflessen in een kussensloop en liep snel de gang weer in. Zonder AI was haar kans op overleving verkeken, en elke seconde telde als het organische materiaal in de processors al aan het afsterven was. Ze dacht aan de keer dat ze een week lang was vergeten om de bloemen van haar moeder water te geven, waardoor ze allemaal waren doodgegaan. Het leken wel dode soldaten voor een vuurpeloton, voorovergebogen en aan flarden geschoten. *Je hoefde maar één ding voor me te doen*, had haar moeder op verwijtende toon gezegd.

‘Dit is bevelvoerder Maryam Knox,’ riep ze. ‘Is er iemand aan boord?’

Ze herinnerde zich een paar namen van bemanningsleden en riep die om. ‘Copiloot Escher? Gabi? Kan iemand me horen?’

De lichtbundel van haar zaklamp verflauwde, waardoor ze meteen in paniek raakte en op de batterij klopte om de lamp weer aan de praat te krijgen. Zouden ze om een bepaalde reden verdwenen zijn? De ziekte? Een gevoel van dreigend isolement zorgde voor een bal in haar maag. Om de hevige paranoia van zich af te zetten die dit en de duisternis teweegbrachten, probeerde ze zich uit alle macht dingen over haar bemanning te herinneren. Jon Escher, piloot en onderbevelvoerder. De enthousiaste marinepiloot die zich verwant voelde met de trotse cowboyastronauten uit het verleden. Met zijn kortgeknipte haar, zijn vierkante kaak en zijn agressieve trainingsregime vond May hem eerder een karikatuur van dat archaische personage. Hij was

kundig, maar May had gehoopt dat ze een wat meer ervaren piloot als rechterhand zou krijgen.

Gabriella Dos Santos, boordwerktuigkundige. Gabi en zij waren zielsverwanten, allebei jong en supertalentvol, maar ze moesten ook allebei voortdurend bewijzen wat ze waard waren. Net als May was Gabi een militaire snotneus en een beetje een buitenbeentje. Haar vader was een Braziliaanse helikopterpiloot en haar moeder luchtmachtarts bij de NAVO. May hoopte van ganser harte dat Gabi nog leefde en zich ergens aan boord bevond. Niemand kende de Hawking II beter dan zij, en ze zou er vast en zeker voor zorgen dat alles weer operationeel werd.

Matt Gallagher, die verantwoordelijk was voor de lading. May had altijd voor de grap gezegd dat hij de saaiste man was die ze ooit had ontmoet. Alles aan hem was gewoon, op zijn gigantische kennis op het gebied van ruimtetechniek en -onderzoek na. Hij kende haar man Stephen goed, aangezien hij onder Rajah Kapoor werkte, de man die de Hawking II voor Europa had ontworpen. Zesentwintig nerds die geen astronaut zijn mee de ruimte in nemen om daar al het belangrijke werk uit te voeren dat Stephen en zijn team hadden voorbereid was een verbijsterend complexe klus geweest, die May met tegenzin op zich had genomen. Matt wist alles in goede banen te leiden, kon met hun enorm uiteenlopende karakters omgaan en zorgde er onder-tussen voor dat hun apparatuur zo efficiënt mogelijk functioneerde. Lieve saaie Matt, dacht ze.

Ze hoorde in de verte heel vaag een ietwat mechanisch geluid en bleef staan.

‘Hallo?’

Daar was het geluid weer. Deze keer klonk het heel erg als voetstappen, als zware schoenen die doelgericht over de metalen vloer kloten.

‘Is daar iemand?’

Het geluid werd luider en ging sneller, alsof iets groots haar aanwezigheid had bespeurd en nu aanstormde om haar dood te maken. Ze had geen wapens en ze had ook de kracht niet om zichzelf te verdedigen. Wat, of wie, kon het in vredesnaam zijn?

‘Staan blijven! Wie is...’

Het ritmische gebonk werd nog sneller, tot het een explosieve, oordovende trilling veroorzaakte. Het ruimteschip schudde hevig heen en weer en helde zwaar naar bakboord, als een schoener die tegen een